

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.159/2013/ 9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. április 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 4 rb. befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. február 27. napján kihirdetett 23.B.1623/2010/32. számú ítéletét I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában **megváltoztatja.**

A vádlottak vagyon elleni és korrupciós bűncselekményeit egységesen 2 rb. társtettesként elkövetett - egy esetben kísérleti szakban maradt - csalás büntettének (Btk.373.§ (1)-(2) bekezdés bc) pontja és (4) bekezdés b) pontja), továbbá 2 rb. társtettesként elkövetett csalás büntettének (Btk.373.§ (1)-(2) bekezdés bc) pontja és (3) bekezdés b) pontja) **minősíti.**

A vádlottak közbizalom elleni bűncselekményének jogszabályi megjelölése a Btk.345.§-a.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 (három) évi börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltást 3 (három) évre **enyhíti.**

A vádlottak a szabadságvesztés büntetés 2/3 (kétharmad) része letöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra.

A II.r. vádlott vonatkozásában a Budapesti XX-XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.B.XXI.358/2003. számú ítéletével, illetve a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 12. napján kelt 28.Bf.XXI.10.642/2006. számú végzésével kiszabott 6 (hat) hónapi, valamint a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2007. szeptember 26. napján jogerős 3.B.XIX.961/2006/7. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) évi börtönbüntetés végrehajtását rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a II. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 5.520,- (ötezer-ötszázhusz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. év február hó 27. napján kihirdetett 23.B.1623/2010/32. számú ítéletében a I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rb. befolyással üzérkedés büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 256.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés II. fordulat/, 2 rb. csalás büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont/, csalás büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés b) pont/, csalás büntetének kísérletében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont/, valamint magánokirat-hamisítás vétségében /1978.évi IV. törvény 276.§/, amiért őt - halmazati büntetésül - 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a I.r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége /1978.évi IV. törvény 276.§/ miatt emelt vád alól felmentette.

II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rb. befolyással üzérkedés büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 256.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés II. fordulat/, 2 rb. csalás büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont/, csalás büntetében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés b) pont/, csalás büntetének kísérletében, mint társtettes /1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont/, valamint 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében, egy esetben mint bűnsegédet /1978.évi IV. törvény 276.§./, amiért őt - halmazati büntetésül - 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott vonatkozásában elrendelte két korábbi jogerősen kiszabott és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is.

A vádlottakkal szemben külön-külön 185.450,- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön felmerülése arányában kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, míg ellene a I.r. vádlott a fellebbezés okának pontos megjelölése nélkül, a II.r. vádlott enyhítésért, míg a vádlottak kirendelt védői eltérő minősítés megállapítása és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2013. év április hó 15. napján kelt BF.323/2013/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a büntetőügyben releváns bizonyítékokat megfelelően értékelte, a tényállást - a vádlottak részbeni bűnösségükre is kiterjedő beismerő vallomásai mellett - mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg. Az ekként megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért felülbírálatra alkalmas. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, számot adott a bizonyítékok értékeléséről, köztük arról, hogy a részleges vádlotti tagadásokkal szemben miért a kihallgatott sértettek és más tanúk vallomásait és az egyéb bizonyítékokat fogadta el tényállása alapjául. Ez alapján a vádlottak cselekményeit helyesen minősítette. Maradéktalanul vette számba és súlyuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket is. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A II.r. vádlott védője fellebbezését írásban is megindokolta, amelyben kizárólag már csak a kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta. Írásbeli indokolásában annak az álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és jogi minősítést elfogadja, a Fővárosi Törvényszék a jogszabályoknak megfelelően járt el, eljárási hibát nem vétett, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, amelynek eredményeként mérlegeléssel hozott ítéletet, amelyet hibátlan logikával indokolt meg. A védő rámutatott azonban, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzott, ennél fogva az nem szolgálhatja a Btk.-ban megfogalmazott büntetési célokat. A Fővárosi Törvényszék eltúlzott súllyal vette figyelembe a II.r. vádlott büntetett előéletét, illetve korábbi büntetéseit, míg az enyhítő körülményeknek - köztük a jelentős időmúlásnak - nem tulajdonított ilyen nyomatékot. E körülményekre figyelemmel a II.r. vádlott szabadságvesztés büntetésének enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla másodfokú nyilvános ülésén a I.r. vádlott védője perbeszédének mellékleteként csatolta az iratokhoz a vádlottak ellen a Fővárosi Törvényszéken 8.B.863/2013/13. számon folyamatban lévő ügyben keletkezett, a Fővárosi Főügyészség KÜO.6492/210/26. számú vádiratát. Ezt azzal indokolta, hogy a vádiratban rögzített bűncselekmények azonos elkövetési magatartással, azonos időszakban megvalósított deliktumokra vonatkoznak, amelyek az összes cselekmény vonatkozásában felvethetik egyrészt a folytatóság egységébe tartozás lehetőségét, másrészt az üzletszerűséget, mint minősítő körülményt. Erre figyelemmel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályaon kívül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és utasítsa új eljárásra az elsőfokú bíróságot, melynek eredményeként lehetősége lesz az elsőfokú bíróságnak, hogy az előtte ismét folyamatban lévő ügyeket egyesítse, és azokat együtt bírálja el. Továbbá arra hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a sértettek vallomásai közül több is

ellentmondásos, és olyan információk is a birtokába jutottak, amelyek szerint a sértettek egy része nem a valóságnak megfelelően adta elő a történeteket a büntetőeljárás során. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a különböző tényállási pontokban érintett sértettek nyilatkozataik megtétele előtt konzultáltak egymással, ezért reálisan felvetődik annak a lehetősége, hogy vallomásaikat egyeztetették, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségét súlyosítsák. A hatályon kívül helyezés mellett másodlagosan az I.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A II.r. vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezésben foglaltakat ismételte meg, kihangsúlyozva, hogy a minősítést már nem támadja, fellebbezését kizárólag enyhítés érdekében tartja fenn.

a I.r. vádlott az utolsó szó jogán elsősorban eljárási hibákra hivatkozott. Itt többek között arra, hogy a kirendelt védője nem volt megfelelő, nem készült fel a tárgyalásra, konzultálni sem tudott vele, ennél fogva csorbították a védekezéshez való jogát, továbbá az elsőfokú bíróság általában is elfogultan ítélt vele szemben. Védőjéhez hasonlóan az ügyben meghallgatott tanúk hamis vallomásaira mutatott rá, amelyek következtében az elsőfokú bíróság több tényállást is hibásan, nem a valóságos tényeknek megfelelően állapított meg. Összességében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, de másodlagosan büntetése enyhítésére tett indítványt.

A vádlottak és védőik fellebbezése kizárólag az enyhítést célzó részükben alaposak.

A másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel megtámadott ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. A rendelkezésre álló iratokból kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság beszerezte és hiánytalanul értékelési körébe vonta a büntetőügy eldöntése szempontjából relevanciával bíró valamennyi bizonyítékot. Azokat egyenként és összességében is megvizsgálta, egymással összevetette, értékelte majd ennek eredményeként - a vádlottak részbeni beismerése, illetve részbeni tagadása mellett - mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást.

Az elsőfokú bíróság által a fenti módon megállapított tényállás túlnyomórészt mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ennél fogva felülbírálatra alkalmas.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjának felhívásával az elsőfokú ítélet kisebb fokú - hatályon kívül helyezést nem igénylő - megalapozatlanságát az alábbiak szerint egészíti ki:

- a I.r. vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki, hogy ő az utolsó büntetéséből a 2013. év szeptember hó 10. napján szabadult feltételes kedvezményrel. (Beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján.)

- a I.r. vádlottra vonatkozó előéleti adatokat azzal egészíti ki, hogy a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 3.B.IV.1185/2011/10. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2005. évi március hó 7. napján telt le.
- A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 3.B.IV.1045/2007/15. számú jogerős ítéletében kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2010. év december hó 12. napján telt le.
- a II.r. vádlottra vonatkozó előéleti adatokat azzal egészíti ki, hogy a Budapest XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.B.XXI.358/2003/54. számú jogerős ítéletében kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2009. év szeptember hó 12. napján telt volna le eredményesen.
- A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 3.B.XIX.961/2006/7. számú jogerős ítéletében kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2009. év szeptember hó 26. napján telt volna le eredményesen.
- Végezetül a Fővárosi Bíróság 19.B.168/2006/40. számú jogerős ítéletében kiszabott szabadságvesztés próbaideje a 2013. év október hó 16. napján telt le eredményesen.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során valamennyi számba vehető bizonyítékot értékelte. Tényállását - a részbeni beismerő vallomások mellett - a meghallgatott sértettek, valamint a további kívülálló tanúk nyilatkozataira, az írásszakértői véleményre és az egyéb bizonyítékokra alapozva állapította meg. E körben szükséges rámutatni, hogy a Fővárosi Törvényszék indokolási kötelezettségének is a szükséges terjedelemben eleget tett, melynek keretében részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve másokat milyen okból vetett el. Indokolása megfelel a logikai szabályainak, abban hiba nem lelhető fel.

a I.r. vádlottnak a másodfokú bíróság nyilvános ülésén előterjesztett érvelésével szemben a Fővárosi Ítéletábrla azt állapította meg, hogy a vádlottnak az eljárás kezdeti szakaszától kezdődően biztosították a védekezéshez való törvényes jogát és a rendelkezésre álló iratanyagból sem állapítható meg ennek ellenkezője. A vádlott a tárgyalásokon nem panaszkta védőjének felkészületlenségét, illetve olyan körülményt sem jelzett az elsőfokon eljár tanács felé - a jegyzőkönyvek tanúsága szerint - amelyben a bíróság elfogultságára hivatkozott volna. Ilyen körülmények között az I.r. vádlottnak a fenti eljárásjogi kifogásai nem foghattak helyt a másodfokú eljárásban.

Ugyancsak nem merült fel tényszerű adat a sértettek I.r. vádlott által állított összebeszélésére, mert valamennyi tanút a hamis tanúzás törvényi

következményeire figyelmeztetést követően hallgatták ki. A tanúk - kisebb pontatlanságoktól eltekintve - úgy a nyomozás, mint az évekkel későbbi elsőfokú tárgyalás során az ügy lényegét érintő és jogi relevanciával bíró körülményekre mindannyiszor azonosan és következetesen nyilatkoztak, amelyekből egyértelmű következtetés vonható mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére. Önmagában az a körülmény, hogy a sértettek, illetve azok egy része ismerte egymást, még nem ad alapot annak megállapítására, hogy összebeszéltek csak azért, hogy a vádlottakat kedvezőtlenebb helyzetbe hozzák. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértettek többen azonos körből kerültek ki egyfelől, másfelől pedig a vádlottak elkövetési magatartása, módszere is mindig azonos volt. Ennek következtében természetes az, ha az azonos módszerrel megkárosított sértettek egymással egyezően, vagy legalább is nagyon hasonlóan számolnak be a velük történekről.

Ezzel összefüggésben nyomatékosan kiemelendő, hogy az I.r. vádlott védője által az iratokhoz csatolt vádirat történeti tényállása is azt látszik igazolni, hogy a két vádlott lényegét tekintve meghatározott séma szerint, azonos módszerrel és mindig megegyező tartalmú fedőtörténettel károsította meg a sértetteket akként, hogy e magatartásukat lényegében életvitelszerűen tanúsították.

A Fővárosi Ítéltábla elutasította az I.r. vádlott védőjének azon indítványát, amely a jelen ügyben hozott elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult kizárólag azon az alapon, hogy a vádlottakkal szemben - azonos módszerrel és megközelítően azonos elkövetési időszakban, ugyanilyen bűncselekmények miatt - jelenleg is büntetőeljárás folyik a Fővárosi Törvényszéken. A másodfokú bíróság a védő indítványát azért utasította el, mert önmagában nem hatályon kívül helyezési ok az, hogy az azonos időszakra eső bűncselekmények egyrészét már elbírálták. Ugyanakkor a másik eljárásban az elsőfokú bíróságnak lehetősége lesz értékelni a befejezett eljárás adatait, amelynek például a majdani minősítés szempontjából is komoly jelentősége lehet. Ez azonban még nem ok arra, hogy csak az egyesítés és ennek következtében az egy eljárásban történő elbírálás érdekében hatályon kívül helyezzen a másodfokú bíróság egy olyan ítéletet, amely egyébként nem szenved olyan abszolút eljárási hibákban, amely a feltétlen megsemmisítését vonná maga után.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlottak bűnösségére, azonban a bűncselekmények jogi minősítése során tévedett. A vádlottak által elkövetett valamennyi bűncselekmény irányadó történeti tényállásának lényege szerint a vádlottak azzal csaltak ki különböző pénzeszegeket a sértettektől, hogy nekik azt ígérték, hogy összeköttetések révén, jutányos áron - a BKV. által meghirdetett - eladó lakáshoz juttatják őket, de a döntéshozónak, a kedvező döntés érdekében, pénzt kell juttatni. A sértettektől ily módon kicsalt pénzeket a vádlottak saját céljaikra fordították.

Az elsőfokú bíróság a két vádlott fenti magatartását - a valóságos különmű alaki halmazatként értékelve - befolyással üzérkedés büntetnének és csalás büntetnének értékelte. Az elsőfokú bíróság a jogi indokolása körében felhívta egyrészt az 1997.

évi 569. számú, valamint az 1989. évi 388. számú eseti döntéseket, amelyek arra adnak iránymutatást, hogy amennyiben a vádlottak szándéka a tévedésbe ejtésnél valójában jogtalan haszonszerzésre irányult, de egyben azt a látszatot is kelti, hogy az összeggel hivatalos személyt veszteget meg, akkor a csalás és a befolyással üzérkedés együttesen nem állapítható meg, a cselekmény a specialitás elve szerint egységesen befolyással üzérkedésnek minősül.

Az e tárgykörben egyébként helyesen felhívott eseti döntésekben foglaltak ellenére a Fővárosi Törvényszék úgy foglalt állást, hogy azok a jelen ügyben azért nem alkalmazhatók, mert a vádlottak „felcímkezve” kértek pénzt. E szerint egyrészt az ügyben intézkedésre jogosult személyek befolyásolására, míg másrészt kifejezetten a lakások vételár részleteként kérték, ezért - szól az elsőfokú bírósági jogi indokolása - a vádlottak által elkért pénzek „jogi sorsa is ketté válik”. Így megvalósul a csalás és a befolyással üzérkedés büntette is.

A másodfokú bíróság nem osztotta az első bírói álláspontot, mert az állandóan követett joggyakorlat és nem utolsó sorban a büntető anyagi jog dogmatikájának ide vonatkozó szabályai szerint a két bűncselekmény egymással nem valóságos, hanem csak látszólagos alaki halmazatban áll.

A látszólagos alaki halmazat feloldására több elvet is kidolgozott a jogtudomány. Ezek között van a specialitás, a szubszidiaritás, az alternativitás és a konzumpció elve. Jelen esetben a specialitás elve érvényesül, ami azt jelenti, hogy a két egymással konkuráló törvényi tényállás közül azt kell megállapítani, amelyik a szóba jöhető másikhoz képest speciálisabb, azaz jobban körülírt, több tényállási elemet tartalmaz.

Látszólagos alaki halmazat esetében az elkövető egy cselekménye egyidejűleg több különböző törvényi tényállást valósít meg, de az egyik törvényi tényállás megvalósulása kizárja a másikat. A specialitás elve szerint a több ismérvet tartalmazó rendelkezést megelőzi az általános szabályt, mégpedig attól függetlenül, hogy melyik törvényi tényálláshoz fűződik súlyosabb büntetési tétel. A jogirodalmi és tankönyvi példák között állandóan szerepeltetik e vonatkozásban a csalás - befolyással üzérkedés viszonyát, melyben általában ez utóbbi megállapításának van helye.

Az előzőekben írtaktól függetlenül a másodfokú bíróságnak az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit össze kellett vetnie az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseivel annak megítélése érdekében, hogy a melyik törvény biztosít kedvezőbb elbírálást a vádlottak számára.

Az anyagi jogi rendelkezések összehasonlítása során arra a megállapításra jutott, hogy az új törvény alkalmazása kedvezőbb a vádlottakra, mert a súlyosabb megítélésű csalás büntette rövidebb tartamú - egy évtől öt évig terjedő - szabadságvesztéssel büntetendő, mivel változott a vagyon elni bűncselekmények értékhatára. A befolyással üzérkedés megítélése is kedvezőbb. E mellett a feltételes

szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja is kedvezőbben alakul az új Btk. 38.§ (2) bekezdés a) értelmében, mert a még a régi Btk. esetében a vádlottak a börtönbüntetés $\frac{3}{4}$ részének kitöltését követően lettek volna feltételes szabadságra bocsáthatók, addig az új törvény rendelkezései alapján főszabályként - a büntetés-végrehajtási fokozatra tekintet nélkül - ez a büntetés $\frac{2}{3}$ részének kitöltését követő napon válik lehetővé.

A konkrét ügyben írt tényállás szerint a vádlottak részben arra hivatkoztak, hogy a B.-nál dolgozó hozzátartozóik, illetve a B.. lakásügyeit intéző személyek közreműködésével - pénz átadása folytán - juthatnak lakásokhoz, amit a sértetteknek kínáltak eladásra.

Az elsőfokú bíróság arra helyesen hivatkozott ítélete indokolásában, hogy a B.. gazdálkodó szervezet.

A Btk. 300. § (1) bekezdése szerint aki a 299. § (1) bekezdésében meghatározott bűncselekményt gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző személlyel kapcsolatban követi el, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés, ha az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző, önnáló intézkedésre jogosult személlyel kapcsolatban követik el.

Az ügyben a (2) bekezdés alkalmazhatósága nem merült fel.

A korábbi Btk. 256. § (4) bekezdése a gazdálkodó szervezet vonatkozásában elkövetett üzletszerű elkövetést minősített esetként szabályozta, az új törvény 300. § törvényi tényállása ezt a minősítő körülményt viszont nem tartalmazza.

A másodfokú bíróság szerint a két cselekmény megítélésénél nem a specialitás elve érvényesül, hanem a konzumpció elvére figyelemmel a csalási cselekménybe olvad bele a befolyással üzérkedés, ami az elmondottak miatt enyhébben büntetendő.

A vagyon elleni bűncselekményeknél viszont változott az értékhatár: Btk. 459. § (6) bekezdés.

Az I. és II.r. vádlottak egymás tevékenységéről tudva, közösen, tehát társtettesként, illetve rendszeres anyagi haszonszerzés végett, tehát üzletszerűen, az elkövetési értékre, kárra figyelemmel az 1. és 4. tényállási pontban írt cselekménnyel 2 rb - egy esetben kísérleti szakban maradt - nagyobb kárt okozó csalás büntetett, a 2. és 3. tényállási pontban írt cselekménnyel pedig 2 rb. kisebb kárt okozó csalás büntetett valósították meg. A másodfokú bíróság ezért az ítéletet megváltoztatta és a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helyesen minősítette a vádlottak közbizalom elleni cselekményeit.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottak vagyon elleni deliktumoknak és korrupciós bűncselekményeknek minősített magatartását egységesen csalás bűntetteként értékelte, és büntetőjogi felelősségüket ennek megfelelően a 2 rb. a Btk.373.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő, egy esetben kísérleti szakban maradt, valamint ugyancsak 2 rb. a Btk.373.§ (1) bekezdésében megfogalmazott, és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő - társtettesként elkövetett - csalás bűntetteként értékelte.

Az új törvény alkalmazása értelemszerűen maga után vonta, hogy a vádlottak közbizalom elleni bűncselekménye jogszabályi megjelöléseként a másodfokú bíróság a Btk.345.§-t hívta fel.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a vádlottak javára szóló enyhítő, és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket, amelyek közül nyomatékos enyhítő körülményként kell hangsúlyozni az igen jelentős időmúlást, hiszen a vádlottaknak még a legutoljára megvalósított bűncselekményétől is több mint hat év telt el a jogerős ítélet meghozataláig. Ilyen körülmények között a Fővárosi Ítéltábla - figyelemmel a vádlottak részbeni beismerésére is - lehetőséget látott a büntetések enyhítésére amellet, hogy az elsőfokú bírósághoz hasonlóan érdemben nem tett különbséget a két vádlottal szemben alkalmazott szankció mértékének megállapításakor, mert az elkövetési magatartásukban sem volt lényegi különbség. Ezért mindkét vádlott büntetését három év börtönbüntetésre enyhítette a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontjának felhívásával, még a közügyektől eltiltás tartamát a kiszabott szabadságvesztés mértékéhez igazította a Btk.61.§ (1) bekezdése alapján figyelemmel a Btk.62.§ (1) bekezdésében megfogalmazottakra is.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről szóló rendelkezés a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjában írtakon alapszik.

A II.r. vádlott végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztéseinek elrendelésére vonatkozó rendelkezések jogi alapját az új Btk.87.§ b) pontja teremti meg.

A 2012. évi C. törvény alkalmazásával a másodfokú bíróság felhívta még a Btk.6.§ (1) bekezdését, a 74.§ (1) bekezdés a) pontját, a 79.§-t, a 80.§-t, a 81.§ (1) és (2) bekezdéseit.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a II.r. vádlott korábbi felfüggesztett börtönbüntetései elrendelése tárgyában hozott rendelkezéseit hiányosan, illetve pontatlanul tüntette fel, ezért azokat ítéletének rendelkező részében kiegészítette, pontosította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb járulékos kérdésekben hozott döntései törvényesek voltak, azokat a másodfokú bíróság helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a II.r. vádlottat a Be.381.§ (1) bekezdésében írtak alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. április 9.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.1623/2010/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 6.Bf.159/2013/9. számú ítéletében írt változtatással a 2014. év április hó 9. napján a I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő